

Kayıp Kırlangıçlar

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Ahmet Güler

Sayfa Tasarım: Senem Yıldırım

Kapak Tasarım: Senem Yıldırım

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Eylül 2025

ISBN: 978-625-5896-86-5

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KAYIP KIRLANGIÇLAR

Serpil Kemik

Sene 1915...

Yılın ilkbaharıydı lakin yürekler kışa durmuştu. Toprak uykudaydı belki ama analar uykusuz, çocuklar suskundu.

O yıl, memleketin birçok yerinde haneler söndü, yollar fer-yatla döşendi.

Bir sabah, duyuldu emir.

“Gideceksiniz.”

Nereye olduğu meçhul. Ne vakit dönüleceği bilinmez. Ev bark yerli yerinde kalacak, eşyaya dokunulmayacak, kapılar çekilecek. Geri dönülecekmiş gibi...

Nice ana yavrusunu uyandırmadan sırtladı. Nice baba gözyaşını göstermeden “Hadi!” dedi. Bazı evlerden üç kişi çıktılar, biri geri döndü. Bazı evlerden dört kişi gittiler, hiçbiri dönmedi.

Çocuklar... Kimisi kundakta kaldı, kimisi komşuya “emanet” verildi. Emanet...

Ah, o kelimenin acısını sadece bırakan bilir. Bir kaşık süt, bir gece yatı, birkaç gün sonra alınmak üzere... Lakin ne dönecek bir yol kaldı ne bekleyen bir yüz.

Bazı çocuklar bir başka dilde büyüdü, bir başka isimle çağrıldı. Bir başka bayramı kutladı, bir başka duaya “âmin” dedi...

Lakin unutuş öyle kolay değildi. Bir çocuğun gönlüne işleyen ses, bir gül kokusu, bir ninni... Onlar, zamanın elinden kurtulurdu hep.

Bu kitapta anlatılan sadece bir evladın hikâyesi değil; kaybolan nice ailenin, yarım kalan nice ömrün, sesi kısılan nice kalbin ağıtıdır...

Mihran bir isimdir. Ama aslında Mihran binlercesidir. Unutturulmak istenenin hafızasında tutulanıdır.

Sene 1915...

Yalnız evler değil aileler de tehcir edildi. Bir milletin kalbi dağlara, ovalara, uçsuz bucaksız yollara savruldu. Geride bir çocuğun yüzünde kalan bir leke, bir sesin titrek hatırası kaldı.

Ve şimdi...

Geriye dönüp bakmanın ve tarihin tozlu raflarında geçmişin izini bulma vakti.

BÖLÜM 1

1915 yılı Nisan'ıydı. Van şehri, sabah ayazının altında sessizce nefes alıyordu. Toprak hâlâ kışın izlerini taşısa da gökyüzünde kırlangıçlar görülmeye başlamıştı. Bu kuşlar her bahar gelir, eski yuvalarına geri dönerdi.

Agop Halıcıyan ellerini yıkadığı bakır tası taş basamaklara bıraktı. Avuçlarındaki sabun kokusu, eline sinmiş yün ve boya izlerini silememişti. Halı dükkânını kapatmış, alt kata indirmişti bütün mallarını. Her şeye rağmen dönmeyi düşünüyordu. Evini, mahallesini, sevdiklerini bıraktığı bu sokakları tekrar göreceğine inanmak istiyordu.

Kapı aralandı. Eşi Mariam içeri girdi. Yüzü yorgundu ama ağlamaktan kızaran gözlerini göstermemeye çalışıyordu.

- Mihran hâlâ uyuyor, dedi usulca.

Agop başını salladı.

- Uyusun... Ne kadar az bilirse o kadar az korkar.

Küçük Mihran daha dün ipinden salıverdiği uçurtmasının peşinden neşeyle koşarken, şimdi ayrılığın acısını yaşayacaktı.

Ne göçü anlıyordu ne korkuyu. Annesi ona “uzun bir misafirlik” diye anlatmıştı bu yolculuğu.

Oysa Agop biliyordu; misafirlikler dönüş için yapılır ama bu yol, dönüşü olmayan bir yokuş da olabilirdi. Mairam sedirin üzerine serdiği ak bir bohçanın içine çamaşırları katlayıp koyarken Agop Efendi de evdeki bir Van halısını katlayıp dışarı çıkarmıştı ki sokağın karşısında tanıdık bir ses duyuldu. - Agop!

Terzi Hüsrev Efendi kapısının önünde durmuş, onun evine doğru sesleniyordu.

Agop paltosunu giydi, eşine bakmadan çıktı kapıdan. Aralarında sözle tarif edilemeyecek bir dostlukları vardı ve bu dostluk-tan geriye sadece bir emanet kalacaktı.

Hüsrev’in gözleri onunki kadar yorgundu. Sakalının ucunda kına izi vardı. Agop gülümsedi:

- Mihran’ı sana emanet edeceğim Hüsrev. Kısa sürede döneceğiz nasıl olsa. O kadar yola dayanamaz garip.

Terzi suskun kaldı bir süre. Sonra dudaklarını ıslattı:

- En doğrusu bu. Emanetin kıymetlidir benim için. O çocuk artık benim evladım sayılır. Evinize dönene dek biz göz kulak oluruz. Merak etme sen. Tez zamanda geri dönersiniz inşallah.

Agop gözlerini kaçırdı.

- İnşallah...

İki dost sarılıp vedalaşırken bir kırlangıç sürüsü çizgi hâlinde geçiyordu gökyüzünden. Agop başını kaldırdı, dudaklarının arasından neredeyse bir dua gibi döküldü kelimeler:

- Kırlangıçlarla beraber döneriz elbet.